

Когато дойдохме въ село Стралджа, то се известихме отъ селянитѣ, че около Марашката рѣка сж се заселили татари, които не дозволюватъ презъ селото имъ и пиле да прехвъркне. Ако нѣкои пжтници да би пустнали конетѣ си да пасатъ на тѣхната мѣра, то тия ги биеха и вземаха имъ по една рубля глоба; а ако нѣкои овчари да би преминали презъ тѣхнитѣ мѣста, то имъ вземаха по две агнета или по единъ овенъ. Отидохме въ селото имъ и намѣрихме нѣколко души отъ по-първитѣ.

— Я кажете ми вие : защо глобите свѣта ?
— попитахъ азъ сърдито.

— Ние имаме дозволение отъ падишаха, — отговори единъ отъ тѣхъ. — Султанското правителство ни дава по-голѣми права, отколкото на раята си. Ние сме мюсюлмани.

Дума следъ дума, ние се скарахме и потегнахме единъ срещу други пушкитѣ си и пишовитѣ си; но твърде скоро се увѣрихме, че татаритѣ били страшливи хора. Въ тая нищожна битка отъ татаритѣ паднаха 16 души мъртви и до десетина бѣха ранени. Когато наказахме татарскитѣ „мюсюлмани“, които имаха „голѣми права“, отидохме на Стара-планина и укрепихме се на Котленския пжтъ.

Въ онова време се известихме, че турскитѣ сеймени дошли на сватбата на едно българче и обезчестили невѣстата му. Това известие ни накара да мѣстиме. Изъ Карнобатъ се връщаха нѣколко души турци, които отиваха въ Северна България. Тия турци погинаха до единъ и оставиха ни 36 хиляди гроша. Трѣбва да ви кажа и това, че въ продължение на три деня ние убихме около 60 души „правовѣрни“.

Следъ нѣколко деня хванахме десетина души турски търговци, които бѣха изъ Тър-